

„Nerobte to vy,“ povedala mi neskôr vyšetrovateľka, „budete mať z toho celoživotnú traumu. Nie ste prví, žiaľ, ani poslední.“

Ak niekto aj zmyje krv, bude treba vyhodit koberec. To by možno zvládol aj Jaro s Rišom. Necháme pristaviť kontajner, susedia sa budú čudovať, vykúkať z okien a prihadzovať svoje smeti. Tak už to chodí. S tým sa nedá nič robiť.

A ešte treba vybaviť pohreb. Dohodnúť farára. Pýtala som sa ich, či budeme robiť aj kar. Nikto mi neodpovedal. Mama má ešte sestru. A rodina z otcovej strany tiež bude chcieť prísť.

„Keď nebudeme robiť kar, pochopia to,“ povedal brat. „Vyhňeme sa hlúpym otázkam.“

„Keď budeme robiť kar, možno sa nám uľaví. Kar je na to, aby sa pozostalým uľavilo,“ povedala som ja.

„Ak sa rozhodneme robiť ho, treba to už niekde zabezpečiť,“ povedala Lívia.

Praktický život prebije každú tragédiu. Ako inak. Oznámenie – vyvesiť vo vchode? Komu poslať parte? Máme všetky adresy? Začnime si to písať. Mohol by nám pomôcť Richard. Je doma?

Čo si myslela vyšetrovateľka

„Dokončíte to, kolegyňa, do rána zasa dve vybuchnuté autá, musím tam poslať všetkých chlapov,“ povedal šéf. Taká jedna podrezaná dôchodkyňa, s tým si vraj musím poradiť.

Krv sa vždy nejako prejaví. Zaschne, nestra-
tí sa. Nedá sa ani poriadne umyť. A krv bola
v tom byte takmer všade. Taký malý byt: pred-
sieň, kuchyňa, obývačka, spálňa. Vrah musel
byť zo svojho činu sám šokovaný.

„Musíš byť tvrdá, Lena,“ povedal kolega.
„Ak chceš robiť túto robotu, nevšímaj si prí-
buzných. Vlastne, všímaj si ich a veľmi, ale
neber na nich ohľad. Na nikoho neber ohľad.
Väčšinu vražd vykonal niekto z rodiny alebo
blízky známy. Cudzí ľudia sa málokedy nená-
vidia až tak, aby sa vraždili. Nestojí im to za
to.“

Chlapec tam sedel so zvesenou hlavou. Ani
sama som neverila, že by to naozaj mohol uro-
biť on. Odporná robotu. Všetci na oddelení sa
tvária, že majú ťažšie prípady než ja. Asi to tak
naozaj je.

Čo si Richard myslel potom

Mohol som vyvaliť dvere. Nebol by som po-
dozrivý. A tie tenisky. Hen, že aké? Trasologic-
ké stopy. Mohol som sa vyzuť, ja debil. U bab-
ky sa vyzúvam. Som mal nervy. Babka chcela,
nech sa vyzujem. Mal som ju poslúchnuť. Ako
na to mohla prísť tá baba vyšetrovateľská? Ja
som sa jej nebál. Najprv prišiel chlap, myslel
som si, že to on ma bude vyšetrovať. Trochu
som sa ho zľakol. Ale keď som zbadal tú ba-
bu, tak v pohode. Opinkám ju, som si povedal.

Ale tak prenikavo na mňa zízala. Nie jak triedna ani jak mama, ani babka. Nemyslím, že ma upodozrievala. Len sa tak kukala.

Čo si vyšetrovatelka predbežne nechala sama pre seba

Zrejme tú ženu zabil jej vnuk. Koho mám ľutovať viac?

„My sme tu na to, aby sme stáli na strane obete,“ hovorí kolega vzletne, keď si po službe trochu uhne. Ako z televíznej detektívky. Áno, lenže obeť je už mŕtva. Tak prečo kaziť život chlapcovi? Tak veľmi by som si želala, aby to nebol on. Aby to bol niekto iný. Ale kto? A nebudem ľutovať aj toho prípadného iného vraha? Nejako prirýchlo to speje k rozuzleniu. Myslím, že to urobil a odhodláva sa k priznaniu. Nechcem na neho tlačiť. Čo ak si niečo vykoná? Decká v jeho veku... bývajú labilné. Okrem toho bol na drogách. Teraz ho asi lepšie strážia a môže mať absták. Zrejme je dosť nevypočítateľný.

Čo si Helena, Jaro a Livia povedali potom

„V pohrebnej službe sa ma pani pri pulte pýtala, či je to tá zavraždená.“

„Odpovedala si jej?“

„Nevládala som zaklamať. Pozrela sa na mňa zvedavo. Odpovedala som stroho. Potom už pozerala len do papierov.“

„Toto nám nemala mama urobiť!“